

СЁННЯ — 40-гадоў 3 дня вызвалення Гомеля ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў

ПРАЛЕТАРЫІ УСІХ КРАІН, ЯДНАЙЦЕСЯ!

ГОМЕЛЬСКІ УНІВЕРСІТЭТ

ОРГАН ПАРТКОМА, РЕКТАРАТА, КАМІТЭТА ЛКСМБ
І ПРАФКОМАУ ГОМЕЛЬСКАГА ДЗЯРЖАўНАГА УНІВЕРСІТЭТА

№ 34 (556)

Субота, 26 лістапада 1983 г.

Газета заснавана ў верасні
1969 года. Выходзіць
раз у тыдзень

Цана 2 кап.

На рэспубліканскім навукова-метадычным семінары прарэктараў ВНУ

ВУЧЭБНЫ ПРАЦЭС — НА ЯКАСНУЮ АСНОВУ

З АГАДЧЫКАМ кафедры педагогікі і псіхалогіі Гомельскага дзяржаўнага ўніверсітэта, прафесарам, членам карэспандэнта Акадэміі педагогічных навук СССР І. Ф. Харламавым быў распрацаваны і рэкамендаваны да ўкаранення заснаваны на апошніх дасягненнях педагогічнай навукі метадычны комплекс пазнавальнай дзейнасці студэнтаў у працэсе навучання. Гэты метадычны комплекс уключае ў сябе цікавыя вучэбныя і выкладчыкаў ГДУ і пачаў усе шырэй выкарыстоўвацца ў практыцы. Летась ён быў адобраны на адным з пасяджэнняў Калегіі Міністэрства вышэйшай і сярэдняй спецыяльнай адукацыі БССР.

А днямі на базе Гомельскага дзяржаўнага ўніверсітэта Міністэрства БССР і яго вучэбна-метадычным кабінетам праведзены рэспубліканскі навукова-метадычны семінар прарэктараў па вучэбнай рабоце ВНУ па тэме: «Павышэнне эфектыўнасці пазнавальнай дзейнасці студэнтаў у працэсе навучання».

Уступным словам семінар адкрыў начальнік Упраўлення ВНУ Міністэрства БССР У. Т. Воднеў.

З кароткай прамовай перад удзельнікамі семінара выступіў загадчык аддзела навукі і навуковых устаноў Гомельскага абкома КПБ Б. М. Збароўскі.

Даклад міністра вышэйшай і сярэдняй спецыяльнай адукацыі БССР М. М. Мяхкоў быў прысвечаны задачам вышэйшай школы БССР, вынікаючых з рашэнняў чэрвеньскага (1983 г.) Пленума ЦК КПСС, прамовы на Пленуме Генеральнага сакратара ЦК КПСС тав. Ю. У. Андропова.

«Асноўныя напрамкі вучэбна-метадычнай работы ў ВНУ па актывізацыі пазнавальнай дзейнасці студэнтаў і павышэнню якасці падрыхтоўкі спецыялістаў з вышэйшай адукацыяй» — тема даклада прарэктара ГДУ акадэміка АН БССР В. В. Бокуць.

У першы дзень работы семінара яго ўдзельнікі заслухалі даклады загадчыка кафедры педагогікі і псіхалогіі ГДУ прафесара І. Ф. Харламава — «Псіхалагічна-педагагічны асновы актывізацыі пазнавальнай дзейнасці студэнтаў»; прарэктара па вучэбнай рабоце ГДУ члена-карэспандэнта АН БССР Л. А. Шамяткава — «Стварэнне вучэбна-метадычных комплексаў і іх роля ва ўдасканаленні вучэбнага працэсу ў ВНУ»; прарэктара па вучэбнай рабоце Беларускага тэхналагічнага інстытута імя С. М. Кірава дацэнта І. М. Жарскага «Навукова-даследчая работа студэнтаў і яе роля ў актывізацыі іх пазнавальнай дзейнасці».

Затым удзельнікі семінара абмеркавалі заслуханыя даклады, абмяняліся вопытам работы, пасля чаго зрабілі цікавую экскурсію па арднаснасна Гомелю і ўважліва перанаканіліся, як ён папрыгажаў і разросся да свайго 40-годдзя

з дня вызвалення ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў.

У другі дзень работы семінара прарэктараў ВНУ рэспублікі наведвалі лекцыйныя заняткі на матэматычным факультэце, якія вялі прафесар І. Ф. Харламаў і дацэнт Л. Я. Палаякоў, прысутнічалі на спецыяльных курсах фізічнага і матэматычнага факультэтаў, якія чыталі прафесары Б. В. Бокуць, Л. А. Шамяткаў, дацэнт У. І. Міроненка, І. Ф. Дабравольскі, Р. К. Школьдзіна, І. М. Мельнічэнка, У. А. Яцкевіч.

На рэспубліканскім навукова-метадычным семінары прарэктараў ВНУ па вучэбнай рабоце па абмеркаваным пытанню прыняты адпаведныя рэкамендацыі.

Госці азнаёміліся з кафедрамі, работай вучэбнага аддзела і іншымі пытаннямі ўніверсітэцкага жыцця.

Мінстар вышэйшай і сярэдняй спецыяльнай адукацыі БССР М. М. Мяхкоў наведваў новы і самы буйны ў ГДУ інтэрнат № 4, які знаходзіцца ў мікрараёне «Валатава», дзе вёў гутарку з яго жыхарамі — студэнтамі, цікавіўся іх жыллёвым, бытавым і іншымі ўмовамі.

У рабоце рэспубліканскага семінара прарэктараў ВНУ прынялі ўдзел інструктар аддзела навукі і навуковых устаноў ЦК КПБ Л. П. Давыдзенка і загадчык сектара вышэйшай адукацыі Міністэрства БССР Г. М. Шабека.

Б. ВАЛОДЗІН.

НА ЗДЫМКАХ: 1. З дакладам выступае мінстар вышэйшай і сярэдняй спецыяльнай адукацыі БССР М. М. Мяхкоў. 2. У аўдыторыі — удзельнікі семінара.

Фота А. Карніенкі.

У КОЖНЫМ ПЛАКАЦЕ — МІР

Актавая зала ўніверсітэта — у рознакаляровасці фарбаў. Блакітная, жоўтая і ружовыя — на тых плакатах, дзе смяюцца і гуляюць дзеці, расонейку ў небе, кветкам. Чорныя, шэрыя, прыглушаныя таны там, дзе зброя масавага знішчэння: бомбы, крылатыя ракеты пагражаюць жыццю чалавецтва. Аптымізм і вера ў перамогу міралюбных сіл планеты над чорным вар'яцтвам, смерцю адлюстраваны і адчуваюцца ў кожным прадстаўленым на конкурсе палітычным плакаце.

Міжнароднаму Дню студэнтаў прысвячаўся гэты конкурс, на які прадставілі свае работы факультэты ўніверсітэта. Матфак, бяспрэчна, быў у са-

мым выйгрышным становішчы. Ён заняў першае месца ў конкурсе не толькі колькасцю прадстаўленых работ (дарэчы, іх больш, чым у астатніх факультэтаў), а думкай, данесенай да гледача сродкамі алоўка і пэндзля. Думкай, якая настойліва пульсуюе з кожнага плаката, прымушае спыніцца каля яго, паразважаць. Вось такі: блакітнай, сонечнай, прамянянай і вясёлай, як маленюкая дзяўчынка з ружовымі бантамі ў косках, павінна насуперак вар'яцкім планам амерыканскіх і натаўскіх заправілаў. Плакат, які так і называецца «Няхай заўжды буду жыць», выкананы студэнтамі групы М-36 матэматычнага фа-

культэта, заняў першае месца ў конкурсе.

У будучых біелагаў сваё рашэнне тэмы барацьбы за мір: рука, пальцы якой сімвалізуюць людзей розных нацыянальнасцей і з'яднаны адзіным жаданнем не дапусціць новай сусветнай вайны. І гэты рука ў сілах знішчыць смертнасцю зброю, якая пагражае людзям планеты. Гэтаму плакату таксама прысуджана першае месца. Яго аўтары — студэнты групы Б-22 біяфака.

Не вельмі значную колькасць палітычных плакатаў прадставілі на конкурсе студэнты факультэта фізічнага выхавання. Але яны ўсе як адзін выкананы на высокім тэхнічным узроўні (ці то ало-

вак, ці фарбы) і адрозніваліся сваёй арыгінальнасцю, непаўторнасцю. Іх аўтар — другакласснік Алег Бабына, Вялікая, удумлівы і разам з тым падзіахаму непасрэдным вочы хлапчука глядзяць з плаката і быццам просяць: «Людзі! Зрабіце так, каб заўсёды былі і маленькія папярковыя караблікі, і ласкавыя блакітныя хвалі мора...» Гэты плакат заняў другое месца ў конкурсе.

Глыбока ўсхваляваны ўсе міралюбныя сілы падзеямі на Грэнадзе, у Ліване, Нікарагуа. Вялікія твары і постаці мужных змагароў за нацыянальную незалежнасць сваіх краін, з'яднаны ў адзіным парыве барацьбы за свае правы — такімі паўстаюць яны з плаката студэнтаў групы Г-21 гісторыка-філалагічнага факультэта, якому таксама прысуджана

другое месца.

У ліку пераможцаў — палітычныя плакаты студэнтаў групы М-26 матфака «Дзеля жыцця на зямлі!» і студэнтаў групы Б-31 біялагічнага факультэта.

Месцы па факультэтах размеркаваны наступным чынам: першае — матфак, другое — біяфак і факультэт фізвыхавання, трэцяе — гісторыка-філалагічны факультэт. Пераможцы конкурсу палітычнага плаката ўзнагароджаны граматамі камітэта камсамолу.

«Людзі! Будзьце пільнымі!» — гэтыя словы Ю. Фучыка міжволі прыйшлі мне на памяць у час прагляду падрыхтаваных на конкурс палітычных плакатаў. Студэнтка моладзь, як і ўсе людзі добрай волі, у першых радах пільных барацьбоў за мір.

Т. ДУВЯК.

ПАСЛЯ кароткатэрміновай падрыхтоўкі ў адным з вучэбных батальёнаў у настрэчцы 1943 г. я, 19-гадовым юнаком, у саставе 1023 стралковага палка прыбыў на 1 Беларуска фронт. Яго войскі пачалі Гомельска-Рэчыцкую аперацыю, якая ўвайшла ў гісторыю Вялікай Айчыннай вайны адной з яркіх яе старонак.

Пасля разгрому летам таго ж года пад Курскам, Арлом і Бранскам нямецка-фашысцкае камандаванне спрабавала спыніць наступленне нашых войск. На лініі рэчак Сож і Дняпр вораг стварыў моцны абарончы рубж. Войскі 1 Беларускага фронту сустрэлі жорсткае супраціўленне. Вораг вырашыў з выгадай выкарыстаць важную водную перашкоду. Наступленне на Гомель з фронту магло прывесці да вялікіх страт. Таму наша камандаванне прыняло рашэнне пачаць аперацыю на флангах, каб акружыць, а затым знішчыць гомельскую групоўку ворага.

У настрэчцы 1943 наш полк уступіў у бой з ворагам у раёне чыгуначнай магістралі Гомель—Жлобін. Мы, маладыя воіны, натхнёныя поспехамі савецкіх войск на іншых участках фронту, адважна гралі адступаўшых фашыстаў. Усім хацелася адпомсціць захопнікам за тую здэку, якая яны тварылі на нашай зямлі.

Мне асабіста хацелася адпомсціць за бацьку, які ад іх куды загінуў пры абароне ста-

ліцы Радзімы — Масквы. Паведамленне аб яго гібелі я атрымаў на фронце.

Вораг азваўся абараняўся, але ўжо не мог стрымаць націск. Савецкія войскі кожны дзень вызвалілі новыя населеныя пункты, гарады. Памятаю, з якой радасцю мы даведаліся

цяжкі бой. Вораг меў гарматы і танкі. Наша ж «артылерыя» была аснашчана толькі батальённымі мінамётамі.

За загаду камандыра разлік пазіцыю, у якой я быў наводчыкам, стаў «вандруючым». Каб стварыць у праціўніка бачнасць нашай шматлікасці, мы пасля

паспешліва адступаць. У гэты час мы атрымалі паведамленне, што варожыя сілы, якія ўтварылі Гомель, разгромлены і горад вызвалены.

Мы працягвалі развіваць наступленне на левым беразе р. Бярэзіна. За бой па захопу плацдарма я ў ліку іншых бай-

жанчын. Як толькі мы крыку акружылі ад рая, нас адправілі глыбей тым для далейшняга. Праз месяц пасля ранення я зноў адправіўся на фронт: прапашаў змагацца за перамогу. Вялікае ўжо не на Беларуска фронт. Але ніколі мне не было быць таго, што я ўбачыў на вызваленнай Беларускай зямлі: разбураныя гарады і вёскі, страляных ні ў чым не павінных дзяцей, жанчын, састарэлых. Разам з тым вызваленчая вясень 1943 года была для мяне і радаснай: цяперлі крах фашысцкія акупанты.

...За 40 гадоў Гомельшчыны як і ўся Савецкая Беларусь аднавіла разбураную гаспадарку, залячыла нанесеныя вайной раны, дасягнула значных поспехаў у камуністычным будаўніцтве. Савецкімі воінамі, народнымі мсціўцамі кроў праціўлена не дарэмна. І ў гэты ўрачысты дзень святкавання 40-годдзя вызвалення Гомельшчыны ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў хочацца гарача павішаваць усіх былых воінаў, прымаўшых удзел у вызваленні Беларускай зямлі. А нашай моладзі, студэнтам жадаю не забываць тых, хто аддаў сваё жыццё і праліў кроў за шчаслівы сённяшні дзень, быць іх дастойнай зменай, актыўна і барацьбітамі за камуністычную будучыню.

У. АРЭШЧАНКА,
дэкан эканамічнага факультэта, прафесар.

ЗАПАЛА Ў ПАМЯЦЬ НАЗАЎЖДЫ

у акопах, што вызвалена сталіца савецкай Украіны — Кіеву. На нашым участку фронту 18 лістапада запалымі чырвоны флаг над горадам сённяшніх беларускіх нафтавікоў — Рэчыцой.

Наш полк атрымаў заданне прабівацца наперад і заняць плацдарм на левым беразе р. Бярэзіна. Пад покрывам ночы наш узвод мінамётчыкаў праз пехацінцы пераправіўся праз рэчку. Пераправу шырэйшай у дзве дошкі зрабілі партызаны. Па ёй маглі перабрацца толькі салдацкі-пехацінцы і мы — мінамётчыкі. Мінамёты і міны неслі на плячах. Наша з'яўленне ў гэтым раёне было для немцаў поўнай нечаканасцю. Па некалькі разоў у дзень фашысты кідаліся ў контратакі, каб адцінуць нас назад. Нашым пехацінцам даводзілася весці

4—5 залпаў няспынна мянялі пазіцыю. І немцы не маглі нас «засекчы» і «накрыць» агнём. А гэта азначала, што на працягу 20—25 мінут мы павінны былі абсталюваць новую пазіцыю: выкапаць катлаван для мінамёта, шчыльна для мін і г. д., а пасля абстрэла ворага хутка заняць другі рубж. На працягу дня нам даводзілася мяняць пазіцыю па 15—20 разоў. Ад такой фізічна перанапружкі мы смарцельна стамляліся, але мінамётным агнём працягвалі падтрымліваць нашых салдат-пехацінцаў. Немцы неслі вялікія страты, не вытрымалі і спынілі атакі. Да гэтага часу на плацдарм былі перакінуты асноўныя сілы палка з артылерыяй. Падмацаванне дазволіла нам пашырць плацдарм на некалькі кіламетраў і перайсці ў наступленне. Вораг пачаў

цоў мінамётнага разліку быў прадстаўлены да ўзнагароджання медалем «За адвагу». Праўда, атрымаў гэту ўзнагароду толькі праз некалькі гадоў пасля заканчэння вайны. Прычына ў тым, што 4 снежня 1943 г. я быў цяжка паранены пад Жлобінам. Пачалося маё «падарожжа» з аднаго шпітала ў другі. Першым пунктам быў г. Рэчыца. Большасць памышканняў тут была разбурана. Параненых байцоў размясцілі ва ўцалелых прыватных будынках. Мясоцыя жыхары знаходзіліся ў неверагодна цяжкім матэрыяльным становішчы. Аднак з параненымі савецкімі байцамі яны дзяліліся апошнім. Нам прынеслі малако, гародніну, садавіну. Нас акружылі клопатамі і ўвагай. Немагчыма забяць гэтыя клопаты, мацярынскую ласку беларускіх

ІМЁНАМІ ГЕРОЯЎ

Мінула 40 гадоў з дня вызвалення г. Гомеля ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў. Даўно залечаны раны вайны. У легенды перайшлі імёны людзей, аддаўшых сваё жыццё за шчасце сённяшняга пакалення. Вуліцы, плошчы, скверы горада носяць імёны змагароў за перамогу.

Вуліца нашага горада, людзям, чымі імёнамі яны названы, прывітае іх вусны часопіс «Іх імёнамі названы вуліцы Гомеля», які праішоў у студэнцкай перамога курса фізічнага факультэта. Яны рыхтавалі яго разам з партыйнай арганізацыяй факультэта, куратарамі Т. А. Дзенісенка, В. І. Харламавай, работнікамі ўніверсітэцкай бібліятэкі.

Эпіграфам да вуснага часопіса паслужылі вершы Р. Радзівонскага, якія прачытала А. Белічова і Н. Нячай.

Студэнты П. Расолька і Н. Пынько расказалі аб гераічнай барацьбе гомельскіх камсамольцаў. Іван Шылаў, Барыс Царыкаў гралілі ворага з усімі дэрскасцю юнацкага сэрца, з непарушанай верай у перамогу. Гэта быў іх лёс, як і лёс пастара-франтавіна Сяргея Гудзені, верш якога «Маё пакаленне» прачытала В. Пургіна.

Другая старонка часопіса — расказ аб камуністах. На прарэднім краі барацьбы былі камуністы — браты Лізюковы. Імя старэйшага з іх — генерал-маёра Аляксандра Ільча ўжо ў першыя дні вайны стала сімвалам стойкасці, мужнасці савецкага чалавека — патрыёта Радзімы.

Грозным для гітлераўскіх захопнікаў стала імя Ільі Паўлавіча Кожара — легендарнага камандыра гомельскіх партызан.

Перагорнута ішча адна старонка вуснага часопіса — аб барацьбе гомельскіх падпольшчыкаў. Студэнт І. Валезнін расказаў аб дзейнасці групы адважных змагароў на чале з Ц. Барадзіным. Гэта ад рук падпольшчыкаў узарваліся майстэрні па рамонту нямецкіх танкаў, рэстаран на скрыжаванні вуліц Савецкай і Жаркоўскага.

Але колькі б мы ні чыталі

ў кнігах аб героях, жывей за ўсё прадстаюць яны перад намі з расказаў тых людзей, якія іх ведалі.

Да стала падыходзіць ужо старая, зусім сівая жанчына. Гэта Алена Саргееўна Цімафеенка — жонка былого падпольшчыка Р. І. Цімафеенкі. На яе грудзях — вышэйшая ўзнагарода Радзімы: ордэн Леніна. Але не пра яе расказвае жанчына. Яе ўспаміны — аб мужу, які змагаўся супраць ворага і загінуў. З глыбокім хваляваннем, стаўшы дыханне, слухалі студэнты жывую сведку вайны.

Як рэкіем, прагучалі вершы пастара-франтавіноў, загінуўшых у гады вайны П. Когана, М. Джаліля, С. Арлова ў выкаванні А. Баранава, Т. Параскавай, А. Белічовай.

Затым усе ўдзельнікі сустрэчы ўсклалі ў студэнцкім парку кветкі на магілу герояў-падпольшчыкаў Цімафеенкі, Шылава, Хоміча.

Шоў снег. Такі нечаканы ў лістападзе. Застылі ў маўчанні юнакі і дзяўчаты, а на магіле чырванелі гваздыкі, ажыўлялі зімовую стыласць хрызантамы.

Н. КАПША,
бібліятэкар ГДУ.

НА ЗДЫМКУ: студэнты фізічнага факультэта разам з А. С. Цімафеенка пасля ўскладання кветак да брацкай магілы.

Фота А. Карніенкі.

КАМАНДАВАННЕ Беларускага фронту адначасова з іншымі мерапрыемствамі падрыхтоўкі і навісення ўдару па нямецка-фашысцкай групоўцы войск у Беларусі і, у прыватнасці, у яе паўднёва-ўсходняй частцы, прыняло рашэнне для ўзмацнення партыйна-палітычнай работы стварыць для радавых і сяржантаў курсы партгорнаў рот. Як раз у лістападзе 1943 года мяняе прыярытэты ў члены ВКП(б) і адразу ж пасля атрымання партыйнага білета я быў адпраўлены на гэтыя курсы. У той час, калі ў ноч на 25 лістапада Чырвоная Армія пры падтрымцы партызан штурмам брала г. Гомель — першы абласны цэнтр Беларусі — і да раніцы авалодала ім, я знаходзіўся ў раёне г. Ветка. На ўсе жыццё запамятаўся дзень 26 лістапада, калі сталіца нашай Радзімы салотавала ў гонар вызвалення г. Гомеля. З групай таварышаў на папугным транспарце праз Гомель і Рэчыцу, якая была вызвалена 18 лістапада, мы накіроўваліся ў распарэджанне камандавання 23 гвардзейскай стралковай дывізіі, якая граміла ворага на подступах да Мазыра. Алтуль і пачаўся мой шлях вызваліцеля Гомельшчыны і Беларусі.

Мне, праішоўшаму ўсю вайну, удзельніку баёў на многіх франтах, у тым ліку Сталінградскай і Арлоўска-Курскай бітваў, давялося бачыць усе жахі, якія тварылі нямецка-фашысцкія захопнікі на нашай свяшчэннай зямлі. Падзеі вогненых ваенных гадоў ужо сталі здыбыткамі гісторыі. Але і цяпер, праз сорак гадоў, яны

ўстаюць у памяці перажытай і разам з тым жывой рэчаіснасцю. Час, аказваецца, не падуладны і не ў страх згладзіць у памяці наймаверныя пакуты, чалавечыя ахвяры і адначасова бяспрыкладны, гераічны подзвіг беларускага народа, які па сваіму значэнню раўназначны самахваранню ў імя вялікай мэты — разгрому агульнага ворага чалавецтва.

СУРОВЫ ЎРОК

Мне, як удзельніку вызвалення Гомельшчыны і Беларусі, давялося бачыць палаючы агнём, спустошаныя, разрабаваныя і разбураныя гарады і вёскі. Давялося бачыць людзей, над якімі з уласцівым істынктамі драпежкіх звяроў здекавалі фашысцкія «звышчалавекі», якія наводзілі агнём і крыўёю «новы парадак».

З асаблівым і не забытым уражаннем усламяно, з якой вялікай радасцю, з пацудзёным глыбокай любві і ўдзячнасці сустракалі людзі Гомельшчыны і ўсёй Беларусі сваіх вызваліцеляў — воінаў перамогааноснай Чырвонай Арміі, якія праз дым і агонь франтавых бітваў, паной многіх жыццяў сышоў і дачок нашай любімай Радзімы прышлілі на дапамогу змучанаму, але не скаронаму брацкаму народу.

Не было тады на Гомельшчыне і ў Беларусі патрыёта Радзімы, хто б не ўнёс асабіста ўклад у справу разгрому ворага, у набліжэнне сусветнагістарычнай перамогі. Не было сярэд іх таніх, каго б не кранулася кастлявая рука вайны, у чый дом не ўнесла б яна гора, слёзы, кроў.

Адзначаючы саракагоддзе вызвалення нашага горада, удачыныя гамільчаны аддаюць належную даніну глыбокай павагі тым, хто са зброяй у

руках вызваліў Гомель і Гомельшчыну, хто бяспрашна і мужна ў падполлі і партызанскіх атрадах забяспечваў гэту вызваленне. З асаблівым клопатам гамільчаны адносяцца да памяці тых, хто аддаў свае жыцці ў грозныя дні ў ім нашага гэтачасы і дабраты. Яны ўвекзабечаны помнікам, назвамі вуліц. Іх імёны носяць школы, кінатэатры, шклерскія дружны. Яны ў памяці кожнага гамільчана.

Мы ведаем, што ў цяперашні час міжнародная абстаноўка надавэйчай напружаная. Імперыялістычныя колы ЗША і адміністрацыя Белага дома на чале з прэзідэнтам Рэйганам выдчуць не толькі злобную, паклёпніцкую прапаганду супраць Савецкага Саюза, але і прымаюць практычныя меры па размяшчэнню ядзерных ракет у Заходняй Еўропе, ператвараюць Японію са згоды адміністрацыі ў «ненаталітальны авіяносец», павялічваюць ваенную дапамогу Паўднёвай Карэі, забіваюць мірных жыхароў у Ліване, здзейснілі агрэсію на Грэнаду. Караблі і падводныя лодкі з ядзернымі ракетамі на борце бараняць моры і акіяны. ЗША адхіляюць усе мірныя ініцыятывы, груба грабуюць патрабаванні народаў, сваімі дзеяннямі ставяць мір перад пагрозай ядзернай катастрофы.

У адказ Савецкі Саюз вымушан прымаць дзейсныя меры. Савецкія Узброеныя Сілы аснашчаны перахаласнай баявой тэхнікай і ўзбраеннем, выхаваны Камуністычнай партыяй і кіруюцца самай перадавой у свеце марксісцка-ленінскай тэорыяй і ваеннай навукай. Воіны Савецкіх Узброеных Сіл пільна стаяць на ахове міру ва ўсім свеце, надзейна забяспечваюць абарону дзяржаўных Інтэрэсаў СССР і гатовы ў кожную мінуту даць знішчальны адпор любому ворагу, у любым кутку зямнога шара. Мы жывём у такі час, калі кожны савецкі чалавек павінен высокай дысцыплінай і пільнасцю, сваёй працай няўхільна мацаваць эканамічную, а гэта значыць і ваенную магутнасць сваёй Айчыны — Саюза Савецкіх Сацыялістычных Рэспублік.

М. ШКАРБУН,
памочнік прарэктара па АГР, палкоўнік запаса.

Песня — гэта таксама барацьбіт за мір. Яна можа стаць для ворага страшней, чым кулі і гарматы. Не выпадкова ж так жорстка расправілася ваяенная хунта Пнчавы на чыльскім спеваком і кампазітарам Віктарам Хара, песні якога клікалі народ Чылі на барацьбу за свабоду. І сёння, калі неспакойна на нашай планеце, песня застаецца ў адным страі з тымі, хто

ВЕЧАР ПАЛТЫЧНАЙ ПЕСНІ

не хоча дапусціць новай вайны. Гэта яшчэ раз пацвердзіў вечар палтычнай песні, які прайшоў на мінулым тыдні ў нашым універсітэце. Са сцэны актывай залы гучалі песні пратэсту, напісаныя савецкімі кампазітарамі, самімі студэнтамі.

нала першакурсніца факультэта фізвыхавання Таццяна Рыбакова песню «Кветкі Бухенвальда». Як пераможца веча-ра-конкурсу, яна прыме ўдзел у фестывалі Клубаў інтэрнацыянальнай дружбы ВНУ краіны, што адбудзецца ў г. Цярнопалі.

ГДУ ўласцею таксама дру-гакурсніца гістфіла Марына Шырынкіна і Эрнест Клімовіч, студэнт 2-га курса факультэта фізвыхавання, які выканаў на вечары напісаную самім песню «Старая дарога».

Нашы юбіляры

ДАЦЭНТУ В. В. РАБЕНКУ— 50 ГАДОУ

У лістападзе 1983 г. споўнілася 50 гадоў Рабенку Вячаславу Віктаравічу, кандыдату філалагічных навук, дацэнту, загадчыку кафедры нямецкай і французскай моў. Нарадзіўся і вырас ён у беларускай вёсцы Бердыж. Гомельскай вобласці. Цяга да замежнай мовы пры- вяла яго ў Мінскі дзяржаўны педінстытут замежных моў на факультэт нямецкай мовы, які ён з адзнакай скончыў у 1956 годзе, а праз 10 гадоў паспяхова закончыў факультэт англійскай мовы таго ж інстыту- та.

Яшчэ ў сценях Інстытута Вячаслаў Віктаравіч захап- ляецца навуковай работай, якая вылілася пазней у сур'ёзнае дысертацыйнае даследаван- не.

Працуючы над дысертацый, аўтар сабраў багаты фантычны матэрыял, які паслужыў асно- вай для яго далейшай навуко- вай работы ў галіне тыпалогіі заходнеўрапейскіх і сла- вяnskіх моў.

З 1977 года В. В. Рабенка ўзначальвае кафедру нямецкай і французскай моў Гомельскага дзяржаўнага ўніверсітэта. З першых дзён у ГДУ асноўную ўвагу звяртае на выш- шэне эфектыўнасці навукова- даследчай работы. Выкладчыкі кафедры працуюць па тэме «Тыпалогія заходнеўрапейскіх і славяnskіх моў». Тэма ўклю- чана ў лік вежнейшых пры- АН БССР.

Вячаслаў Віктаравіч апублі- каваў каля 40 артыкулаў і тэ- рысаў у рэспубліканскіх і саюзных часопісах і зборніках навуковых прац.

У 1983 годзе сумесна з да- цэнтам кафедры Валянцінай Самёнаўнай Рабенка ён завяр- шыў работу над манаграфіяй «Лінгваперакладчае даследа- ванне катэгорыі пабудзальна- сці».

Шмат увагі В. В. Рабенка ўдзяляе рабоце са студэнтамі і аспірантамі, кіруе дыпломны- мі даследаваннямі студэнтаў- філалагаў, кансультуе саіскаль- нікаў іншых ВНУ. Усе гады работы ў ГДУ ён кіруе мета- далагічным семінарам кафедр замежных моў, на якім абмяр- коўваюцца важныя навуковыя праблемы.

Вячаслаў Віктаравіч спалу- чае навукова-педагагічную дзейнасць з грамадскай рабо- тай. Ён быў членам мясцовага ўніверсітэта, з'яўляецца па- стаянным членам Савета факу- лтэта і Савета завочнага фа- культэта.

Усе супрацоўнікі кафедры віншуюць юбіляра са слаўным юбілеем і жадаюць яму моц- нага здароўя і далейшых по- спехаў у яго педагагічнай навуковай дзейнасці.

Л. ПАНОВА,
дацэнт;

М. РУДЗІНСКАЯ,
старшая выкладчыца, праф- групоорг кафедры нямецкай і французскай моў.

3 вечара працоўнай славы ВЫЗНАЧАНЫ ЛЕПШЫЯ

Вынікі трэцяга семестра-83 падведзены на вечары працоўнай славы, які адбыўся ў мінулую суботу. У актывай зале ГДУ сабраліся ўдзельнікі студэнцкага будаўнічага руху, прадстаўнікі партыйных, камсамольскіх і прафсаюзных арганізацый, студэнты ўніверсі- тэта. Вечар адкрыўся ўносам- сцяга камсамольскай арганіза- цыі ўніверсітэта.

З дакладам выступіла на-

меснік сакратара камітэта кам- самола па арганізацыйнай ра- боте Анна Шалдукова. Аб працоўных бунях, вялікай грамадска-палітычнай рабоце СБА на месцах дысалацыі расказалі на вечары каман- дзіры атрада «Волаты» фізіч- нага факультэта І. Новік, атра- да жывёлаводстваў, байцы яко- га працавалі дзяркамі ў пад- шэфным саўгасе «Рэчка», І. Ка- зімір, Т. Шапавалава, Л. Ка-

роткая — камандзіры атрадаў «Авэс» і «Юнацтва» біялагіч- нага і эканамічнага факультэ- таў.

Першае месца ў сацыялі- стычным спаборніцтве СБА па выніках працоўнага семестра- 83 занялі эканамічны і біялагі-чны факультэты, другое ме- ста — гістфіл, 3-е месца — фізічны факультэт.

Прарэктар па завочнаму і вярніцкаму навучанню А. І. Балтоўскі ўручыў граматы рэктарата, парткома, камітэта камсамола камандзірам, камі- сарам і байцам лепшых атра- даў: П. Неўмярыцкаму, А. Шавелю, А. Варсуюкава, Т. Голубевай, В. Кацуба, Т.

Мальцавай, Л. Белай, І. Хане- ні, А. Гусеву, І. Мацвеевай і многім іншым.

Каштоўныя сувеніры і па- дарункі ўручаны таксама гру- пе ўдзельнікаў студэнцкага бу- даўнічага руху, якія вызначы- ліся ударнай працай, актыўным удзелам у грамадска-палітыч- най дзейнасці СБА.

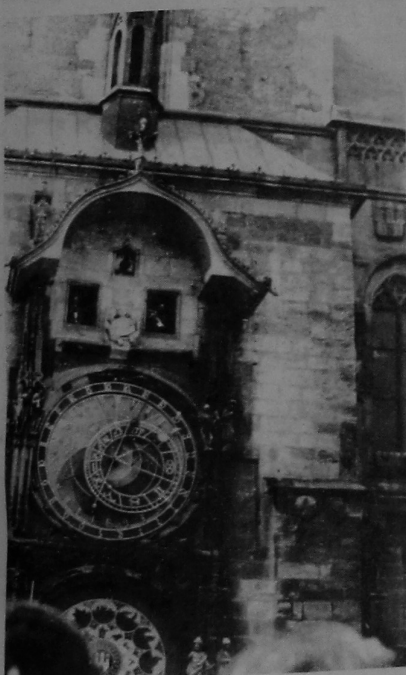
Вечар працоўнай славы за- кончыўся канцэртаў мастац- кай самадзейнасці, у якім прынялі ўдзел і госці — мо- ладзь з Нікарагуа, якая ву- чыцца ў тэхнікумах г. Гомеля.

Н. САКОВІЧ,
студэнтка групы Т-23
эканамічнага факультэта,
член прэс-цэнтра.

АТРАДЫ — ПЕРАМОЖЦЫ ТРЭЦЬЯГА СЕМЕСТРА-83

- АТРАДЫ БУДАЎНІЧАГА НАПРАМКУ**
- 1-е месца — СБА «Пшук» эканамічнага факультэта (камандзір — А. Сергіенка, камісар — А. Казіміраў).
 - 2-е месца — СБА «Памяць» біялагічнага факультэта (камандзір — У. Равько, камісар — І. Шаламіцкаа).
 - 3-е месца — СБА «Шукальнік» геалагічнага факультэта (камандзір — М. Анціпчук, камісар — В. Мурашка).
 - СБА «Глорыя» падрыхтоўчага аддзялення (камандзір — С. Фядосенка, камісар — Ю. Дорашаў).
- АТРАДЫ НЕБУДАЎНІЧАГА НАПРАМКУ**
- 1-е месца — атрад «Алеся» эканамічнага факультэта (камандзір — М. Кляшова, камісар — І. Вараб'ёў).

- 2-е месца — атрад «Авэс» біялагічнага факультэта (камандзір — Т. Шапавалава, камісар — І. Пуканава).
 - 3-е месца — атрад «Рамантыкі» гісторыка-філалагічнага факультэта (камандзір — Л. З'янова, камісар — Р. Кавалёва).
- АТРАДЫ, ЯКІЯ ПРАЦАВАЛІ ЗА МЕЖАМІ РЭСПУБЛІКІ:**
- 1-е месца — атрад «Арыён» матэматычнага факультэта (камандзір — М. Марчанка, камісар В. Ваброў).
 - 2-е месца — атрад «Алімпія» факультэта фізвыхавання (камандзір — В. Смолікаў, камісар — В. Сіроткін).
- Лепшым атрадам па ўсіх напрамках прызнаны СБА «Волаты» з фізічнага факультэта (камандзір — І. Новік, камісар — Р. Кажаняка).

Успаміны аб працоўным леце ПА БРАТНІЯХ ЧЭХАСЛАВАКІІ

З братняй Чэхаславакіі байцы ін- тэрнацыянальнага атрада «Дружба- 83» прывезлі цэлыню сустрэч з чэх- скімі сябрамі і незабыўныя успаміны аб гэтай краіне. Ім прадставілася выдатная магчымасць пазнаёміцца са сталіцай ЧССР — «златай Прагай», гарадамі Брно, Карлавы Вары, Табар, Чэске-Будзеевіца. Заўсёды будучь на- гадваць студэнтам ГДУ аб цудоўных днях працоўнага лета-83 шматлікія фотаздымкі, слайды зробленыя імi ў братняй краіне.

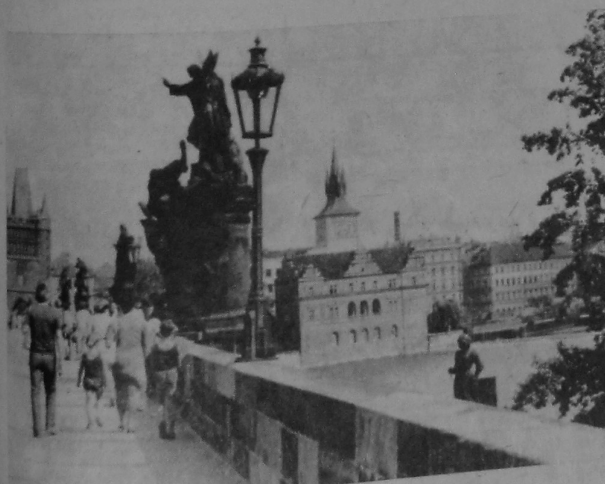
Найбольш уразіла студэнтаў ГДУ Прага — горад, прыгажосць якога не раз алявалі на працягу многіх стагоддзяў, дзе готыка і пышнае ба- рока арганічна спалучаюцца з бето- нам і шклom сучасных будынкаў. У Празе ёсць шмат месц, якімі ганараў- ца жыхары сталіцы і заўсёды рады паказаць іх гасцям. Гэта і славуцкая Старамесцкая плошча з яе ўнікаль- ным вежавым гадзіннікам на ратушы (на здымку ўверсе). Яго вялізны цы- ферблат расчэрчаны залатымі лініямі, лічбамі і дзівоснымі знакамі, якія

абазначаюць 12 нябесных сузор'яў — знакаў Задзяна. Гадзіннік паказвае сонца ў яго руху з захаду на ўсход па задзюку, на якім знаку задзюка і градусе стаіць сонца дзень за днём, з году ў год, калі яно ўзыходзіць, у які час дасягае зеніту і г. д.

У сталіцы ЧССР вельмі шмат ма- стоў. Адзін з прыгажэйшых — Карлаў мост праз раку Влтава. На ім многа скульптур, якія так арганіч- на спалучаюцца з ім, што нагадваюць цудоўныя старыя дрэвы (на здымку ўнізе злева). Карлаў мост — сведчан- не будаўнічага таленту чалавека, які ўпрыгожыў раку ўнікальнымі творамі готыкі.

Байцы Інтэратрада сфатаграфавалі на памяць каля ўваходу ў стары горад — Пражскі град, які называюць горадам ста вежаў (на здым- ку ўнізе справа). Тут яны маглі паглядзець на г. Прагу «праз прызму стагоддзяў».

Л. ЦАРОВА,
камісар Інтэратрада «Дружба-83»,
Фота аўтара.

ПРА БЕССМЯРОТНЫ ПОДЗВІГ

Праз два тыдні пасля нападу гітлераўскай Германіі на СССР Гомель стаў франтавым горадам. На подступах да яго разам з войскамі Чырвонай Арміі адважна змагаліся знішчальныя батальёны і часці народнага апалчэння. Дзесяці тысяч мясцовых жыхароў самааддана працавалі на ўзвядзенні абаронных збудаванняў і за кароткі тэрмін вакол горада быў выкапан супрацьтанкавы роў даўжынёю 28 км. Герачная абарона Гомеля 18—19 жніўня 1941 г. з'яўляецца састаўной часткай смаленскай бітвы таго ж перыяду вайны. Шэсць дзён, замест вызначаных трох, апалчэнцы ўтрымлівалі пазіцыі. 17—18 жніўня праціўнік шэсць разоў атакаваў абаронцаў. 19 жніўня пры падтрымцы танкаў і самалётаў немцы ўварваліся ў горад. У ноч на 20 жніўня апошнія апалчэнцы пераправіліся праз Сож і падарвалі за сабою пераправу.

У бягу за Гомель гітлераўцы страцілі больш за 5200 салдат і афіцэраў, каля 200 танкаў і 100 самалётаў. Абарона Гомеля затрымала наступленне ворага і дазволіла часцям Заходняга

фронту выйсці з акружэння, садзейнічала зрыву плана малаканкавай вайны.

У 1943 годзе ў выніку наступальнай Рэчыцкай аперацыі Беларускага фронту на чале з генералам арміі К. К. Ракасоўскім 26 лістапада Гомель быў вызвалены. Над горадам зноў запалымімі чырвоны флага.

Наступленне пачалося шырокім фронтам. 65-я армія фарсавала Дняпр каля Лоева, вызвала горад і з бакамі прайшла на захад да 20 км. 17 лістапада была перарэзана чыгунка Гомель—Калінавічы. Ва ўзаемдзейні з 48-й арміяй вызваліліся Рэчыца. 25 лістапада 63,48 і 11 арміі з трох бакоў наблізіліся да Гомеля. На наступны дзень горад быў вызвалены.

У час падрыхтоўкі Гомельска-Рэчыцкай аперацыі ў прыфрантавай зоне знаходзіліся СНК і ЦК КП(б)Б. Камандаванне фронту наладзіла сувязь з партызанамі Гомельскага і Палескага злучэнняў. Яны вызвалілі і ўтрымлівалі да падыходу саветскіх часцей на захад ад Рэчыцы 34 населеныя пункты і пераправу праз Вярэзінку. Партызаны брыгад

«Жалызняк», імя Панама-рэнка, атрада імя Катоўскага перарэзалі і замініравалі шляхі Рэчыца—Горваль—Шацілкі і Рэчыца—Хутар—Парычы, спалілі масты і прымуслі ворага вярнуцца на пераправу да вёскі Горваль. Але партызанам і тут закрылі пераправу 15 сутак утрымлівалі Горваль.

За гераізм пры фарсаванні Дняпра каля Лоева 183 воінам толькі 65-й арміі было прысвоена званне Героя Савецкага Саюза.

З першых дзён Вялікай Айчыннай вайны камуністы Гомельшчыны самааддана змагаліся супраць ворага, арганізавалі і натхнілі на барацьбу з нямецка-фашысцкімі захопнікамі. Яны ўзначалі абарону Гомеля ў 1941 г., гомельскае камуністычнае падполле, якое дзейнічала са жніўня 1941 г. да лістапада 1943 г. На тэрыторыі вобласці дзейнічалі Гомельскія падпольныя аб'екты, выходзілі газеты «Гомельская праўда» і «Партызан Гомельшчыны», Палескі падпольны аб'ект КП(б)Б, выдавалася газета «Вальшавік Палесся». Дзейнічалі гомельскія падпольныя гарком КП(б)Б і 29 падпольных

раённых камітэтаў партыі. Барацьбой моладзі кіравалі Гомельскія падпольныя аб'екты ЛКСМБ і Гомельскія падпольныя гарком ЛКСМБ. Са жніўня 1941 да мая 1942 г. у нямецкай друкарні Гомеля дзейнічала падпольная група на чале з Ц. С. Барадзіным і Р. І. Цімафейенкам, якая друкавала і распаўсюджвала лістоўкі, узарвала майстэрню па рамонтна-вмяцкай тэхніцы, безасхвотыча. Падпольныя групы дзейнічалі ў іншых гарадах і населеных пунктах.

Радзіма высокая ацаніла подзвігі гомельшчын падпольшчыкаў і партызан. Вялікая група былых воінаў у дні святкавання Перамогі над фашыскай Германіяй была ўзнагароджана ордэнамі і медалямі. Адважнікам кіраванню падпольшчыкаў Цімафейю Сяпанавічу Барадзіну пасмяротна прысвоена званне Героя Савецкага Саюза.

У цэнтры Гомеля ўзвышаецца помнік героям, аддаўшым сваё жыццё ў барацьбе з фашысцкімі захопнікамі. Ля яго падножжа гарыць Вечны агонь. Тут пахаваны арганізатары і кіраўнікі ўсенароднай партызанскай барацьбы ў Гомельскай воб-

ласці: Герой Савецкага Саюза Е. Барыін і А. Ісачанка, адважны падпольшчыкі Гомеля, воіны Чырвонай Арміі, чый нягаснучы подзвіг заўсёды будзе служыць прыкладам беззапавеснай любові да сваёй Радзімы, адданасці справе Камуністычнай партыі.

Шмат друкаваных радыоў, аповесцей, раманаў прысвечана героям-партызанам і падпольшчыкам Гомельшчыны, сярод якіх хочацца назваць наступныя:

Рудак А. Д. — Экзамен на сталасць. — Мн: Беларусь, 1981. Аўтар расказвае аб зараджэнні партызанскай барацьбы ў Гомельскай вобласці.

Кожар І. П., Рудак А. Д., Рамавоўскі В. Ф. — Моей душой. — У кн. Герой падполля. М., 1970 г. Кніга расказвае аб падпольшчыках Гомельшчыны.

Сцепапеня Адам. — Да апошняга дыхання. Дакум. аповесць. — Мн: Беларусь, 1975 г. Аб камсамольскім падполлі, якое дзейнічала ў вёсцы Сямёнаўка Гомельскай вобласці.

Дамітравіч М. — Каля Серабранкі. — Мн. Беларусь, 1975 г.

Радзінаў Ул. — Жлобінскія маладагвардейцы. — Мн., 1950 г.

Н. ГУРЭВІЧ, загадчыца даследча-бібліяграфічнага аддзела.

Студэнты аб пісьменніках

«...Я з табой, адвечны мой народ»

Сявія У. С. Караткевічу споўнілася 53 гады, і песня вынесла яго на «акіяны прастор», такую часную яшчэ, калі за тваімі плячыма шмат напісаных твораў, прызнаных усім народам. Радзімай, без якіх нават нельга ўявіць уласны лёс.

Кроў далі мне Паўлава і пошні, Голас — бор дрымуць і зарод. Я з табою Да крыні апошняй. Мужыні мой. Адвечны мой народ.

Дэбют У. Караткевіча адбыўся ў 1955 годзе, калі ў часопісе «Полымя» з'явіўся яго верш «Машэка». На чытача дыхнула сваёй мігуўшчынай. Герачны вобраз Машэкі, чалавека з легенды, звярнуў на сябе ўвагу. А ў 1958 годзе выхадзіць першы зборнік У. Караткевіча «Матчына душа». Праз некаторы час выдасца яшчэ адна яго кніга «Вячэрнія ветразі». У 1969 годзе з'яўляецца пакуль што апошні зборнік У. Караткевіча «Мая Іліяда». Потым, з выхадам яго раманаў, аповесцей, п'ес, мы будзем гаварыць пра Караткевіча — празаіка і драматурга, ніколі не прыняжуча яго як паэта.

Наогул, ці стаў бы У. Караткевіч вядомым празаікам, калі б ён не напісаў сваіх вершаў і пазям, у якіх паказваў сябе як гісторык, летуценнік і, галоўнае, адданы сын сваёй Радзімы.

Паэт разумее сваю зямлю, ён глядзіць у глыб яе і бачыць гістарычнае мінулае:

Драч крычыць. Туманы, як мора, За ракой на лугах ляглі. Прагна слухаю. З цемры чорнай Далёкае голас зямлі Непакорлівы. Рэзкі. Забыты.

Напроза. Прывіту... Тут У. Караткевіч далосці да чытача далёкае мінулае, калі ішчэ Васьчыла ішоў панюграміць. Аднак адчуваецца жывая сувязь з днём цяперашнім і будучым.

Вобраз гістарычнага героя

сустракаецца ў многіх вершах Караткевіча. Гэта і верш «Скарына пакаіе радзіму», і «Паўлюк Багрым», наобразе якога паэт адлюстравваў імяніне беларускага народа да свабоды. Але аб чым бы ні пісаў паэт, ён ніколі не застаецца простым сузіральнікам, а заўсёды «пераўвасабляецца сам у гістарычных асоб, міфалагічных герояў, гаворыць ад іх імя». Творчая фантазія мастака дазваляе яму сінці сны Адама, спяваць апошнюю песню Дантэ, уявіць сябе Самсонам, адчуць боль за ўсё і за ўсіх на Зямлі.

Гістарычная тема — вось асноўны матэрыял, на якім аўтар вырашае розныя праблемы. Таму ў яго зборніках шмат балад, жанр якіх дае магчымасць узяць гераіка-драматычны моманты мінулага («Валада пра смяротнікаў», «Валада пра галубіныя пер'і», «Партызанская балада», Балада пра арганаўтаў» і інш.). І кожная з іх прасякнута гуманістычным пафасам. Дастаткова нагадаць «Валаду пра смяротнікаў» і пазям «Вадыкава сэрца». У апошняй аўтар паказвае камандзіра партызанскага атрада, які дзеля таго, каб выратаваць партызан, заганяных немцамі ў вогненнае калцо, ахвяраваў сваім сьням.

У «Валадзе пра смяротнікаў» усё наадварот. Тут у канцлагеры некалькі асуджаных хаваюць маленькага хлапчука ад смерці, не даючы фашыстам спаліць яго ў пецы разам з маці.

У гэтай «Валадзе...» У. Караткевіч гаворыць аб чалавечнасці людзей, якія бачылі самае страшнае, але засталіся людзьмі.

У. Караткевіч у сваіх творах выступае як палымныя партыёр, сапраўдны грамадзянін, выдатны знаўца мінулага краіны. А гэта так важна, таму што, калі чалавек не ведае гісторыі сваёй радзімы, то ён не ведае сучаснага і ніколі не зведзе будучага. Гэта тема далей будзе распрацавана У. Караткевічам у прозе.

Кожны народ караючы і вытокамі сваімі ідзе ўтлы гісторыі. У. Караткевіч зразумее: шмат чаго могуць сказаць нам

руіны старажытных замчышчаў, разваліны харомаў і вежаў. І ён, «прыўнуўшы» заслону вялікага Часу і эпохі.

Раман У. Караткевіча «Каласы пад сярпом тваім» (1968 г.) лічыцца адным з найлепшых твораў пісьменніка. Перад намі праходзіць вялікая барацьба беларусаў супраць прыгнёту і злэкаў, старонкі паўстання 1863 г., вобраз Кастуся Каліноўскага, змагага за свабоду, вобраз князя па паходжанні, а па выхаванню мужыка — Андрэя Загорскага. Такого вобраза яшчэ не ведала літаратура.

Вельмі цікавы па сваёй тэматыцы і праблематыцы гісторыка-філасофскі раман «Хрыстос прыямліўся ў Гародні» (1979 г.). Толькі некалькі радкоў з «Хронікі» Мацея Стрыкоўскага спатрэбіліся пісьменніку, каб стварыць раман. Перад намі гісторыя Беларусі ў час знаходжання яе пад прыгнётам польска-каталіцкай экспансіі, калі жорстка душылася свабодная думка, усе імяніны чалавека да новага і светлага. Праз увесь раман праходзіць філасофская думка аб вечнасці існавання Чалавека на Зямлі, а чалавечы характары намалеваны па-майстэрску дасканала.

Ва ўсіх сваіх празаічных творах Караткевіч перажывае за народ. Яго глыбока хваляе народны лёс.

Немагчыма падрабязна спыніцца на ўсёй творчасці Ул. Караткевіча. Хочацца толькі сказаць, што гэта пудоўны, незвычайны пісьменнік. Ён і ў прозе застаецца «паэтам зямлі з найменнем Беларусі». Творы яго дыхаюць лірызмам, тонкай паэтыкай, характасным напуюненым вобразам Чалавека. Наватарства У. Караткевіча заключаецца ў тым, што ён звязваў гістарычнасць з абсалюцкай вобразаў. Ён звярнуўся да нацыянальнага, беларускага побыту так пераканаўча, так па-майстэрску, што здаецца, наш народ — самы цікавы сваёй культурай. А гісторыя Беларусі — цікавей за гісторыі ўсіх краін.

Н. ПАДЛЮБОВА, В. БЫХАЎЦОВА, студэнткі 2-га курса гістафіла.

Інтэрнат—твой дом

УМЕЕМ АДПАЧЫВАЦЬ

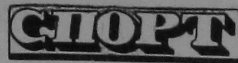
Міжнароднаму Дню студэнтаў быў прысвечан вечар, які адбыўся 17 лістапада ў Інтэрнаце № 2, дзе жылі студэнты матэматычнага факультэта. Цікавай была арганізацыя свята. На працягу некалькіх дзён кожны паверх падрыхтаваў к'артнае мерапрыемства, а культурна-масавы сектар студсавета (адказная — студэнтка ІV курса Ірына Марчанка) вызначыў месца гэтых мерапрыемстваў у агульным ансамблі свята, прадумаў арганізацыйныя пытанні, распрацаваў падрабязны сцэнары.

Вечар адкрыўся на пятым паверсе. Ад імя выкладчыкаў і супрацоўнікаў матэматычнага факультэта студэнтаў вітаў старшыня прафбюро факультэта, дацэнт кафедры творчых функцый і функцыянальнага аналізу У. Р. Ермакоў. Цікава прайшоў «Парад адкрыцця», які завяршыўся маляўнічым салютам з хлапушак і паветраных шароў. Пасля гэтага гацей свята віталі жыхары 4-га паверха. Выбухі смеху, ажыўленае абмеркаванне ўбачанага абвясцілі аб тым, што тут пачаў работу гумарыстычны «Музей студэнта-матэматыка». Пазнаёміўшыся з экспанатамі «музея», усе спуścіліся на трэці паверх, дзе пачаўся захапляючы конкурс — «абарона» насценных газет паверхаў, якія выпусцілі спецыяльна да гэтага дня. Упэўнена перамогу ў спаборніцтве дасцігналі і гумару атрымалі прадстаўнікі пятага паверха — нашы «небажыхары». Хутка ў холе другога паверха пачуліся рыфмаваныя радкі, гукі гітары — пачаўся канцэрт мастацкай самадзейнасці Інтэрната. Спадабаліся шматлікім глядачам выступленні студэнткі 2-га курса Ірыны Сянцюрвай, плічкурсіцы Алены Мухінай і Алены Шпакавай, іншых выканаўцаў. З асаблівай цёплай сустрэлі выступленне дацэнта У. Р. Ермакова. Уладзімір Рыгораў выканаў песні на вершы С. Ясеніна і В. Акуджыка.

Завяршыўся вечар святочнай дыскацакай, у перапынках якой разыгрываліся прызы, праводзіліся віктарыны і атракцыёны.

Вечар атрымаўся змястоўным, жывым, цікавым. Ён наоўта запомніцца ўсім яго ўдзельнікам.

С. БАДРУНОУ, ст. куратар Інтэрната № 2 матэматычнага факультэта.

ПА-ЗА КАНКУРЭНЦЫЙ?

Закончылася першыя ўніверсітэта па футболе. Як звычайна, перамогу ў ім атрымалі футбалісты факультэта фізыхавання. У рашаючай сустрэчы яны абыгралі каманду матэматычнага факультэта з лікам 5:3, якой у выніку дасталася другое месца. Трэба курэнцыю шматгадовым чэмпіёнам універсітэта?

С. МАЛЫКІН, студэнт гр. ФВ-31 факультэта фізыхавання, адзаны за спартыўна-масавы сектар.